

[Hassing-Jørgensen.]

For hver Uge, der gaar, nærmer vi os det Prisniveau, vi skulde holde os fjernt fra. For hver Uge der gaar, nærmer vi os det tyske Prisniveau, som hidtil har ligget væsentligt over det danske Prisniveau.

Det er denne Usikkerhed, som gør sig gældende ved Betragtningen af Kronens reelle Værdi, og den har efter min Mening Betydning for den Tilbageholdenhed, som finder Sted over for Obligationsmarkedet. Hvis man foretog den Kronehævning, som paa sagligt Grundlag er forlangt af Nationalbankens Direktion, vilde Befolkningen deri se en Sikkerhed for, at den danske Regering virkelig vil opretholde Værdien af vor Mønt, og denne Sikkerhed vil have en meget gunstig Indflydelse paa Bedømmelsen af de offentlige Obligationers Kursværdi. Det er min Overbevisning, at dette er et af de Momenter, som vilde føre til en større Fasthed paa Obligationsmarkedet, vilde føre Obligationerne et Skridt videre fremad. Jeg kan ikke se andet, end at den nævnte Betænkelse, Betænkelsen over for Kronens virkelige Værdi, gør sig gældende i vide Kredse.

Jeg skal her gentage, hvad jeg en Gang tidligere har sagt fra denne Talerstol: Jeg betragter det som meget skæbnsvangert, at Nationalbankens Direktion ikke alene er Herre over Ansættelsen af de fremmede Valutaers Værdi i dansk Mønt. Det er en meget stor Svækkelse af Nationalbankens Stilling, og det er en stor Svækkelse for vor Pengeværdis Stabilitet. Det er en Virksomhed, som alene burde udøves af Nationalbankens Direktion, medens man efter det, der er sket, er udsat for, at Landets Mønt bliver Genstand for politiske Manipulationer.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen stillede en Dagsorden, hvori han bl. a. siger, at den nuværende Pengerigelighed er et solidt Grundlag for en Rentեսænkning. Jeg tror, at det ærede Medlem bliver nødt til at stryge det Ord „solidt“; for er der noget, som ikke er solidt, saa er det netop den nuværende Pengerigelighed.

Indenrigsministeren (Knud Kristensen): Af de Ordførertaler, der er holdt, forstaaer jeg, at i hvert Fald de fleste af Ordførerne har tilsagt en velvillig Behandling i et Udvalg, og det takker jeg for. Naar jeg siger de fleste, tænker jeg paa det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsens Stilling, idet han, saa vidt jeg forstod, ikke tillagde Lovforslaget nogen virkelig Betydning.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen beklagede det høje Renteniveau, og det kan vi vel alle istemme, at den Rente, som nu maa gives, i hvert Fald for Laan, der har en betydelig Varighed, er kostbar under Hensyn til de mange Penge, der er til Raadighed. Det staaer vel netop i Forbindelse med den Ustabilitet, der er i alle Forhold, og som gør, at Folk, som har Penge til Udlaan, ikke vil binde sig for lang Tid med det Renteniveau, som i øvrigt kan opnaas for Laan paa kort Tid.

Det ærede Medlem opfordrede Regeringen til at gøre noget for at faa Renten ned. Det vil jeg gerne medvirke til, men lige saa lidt som man nedsætter Renten ved saadan at tale om Ønskeligheden af, at der gøres noget, lige saa lidt udretter man noget ved at vedtage en Dagsorden. Hvis det var saa let at gøre det, havde vi nok gjort det for længe siden, og saa var der ikke nogen Grund til at opfordre os til at gøre det nu. Det er med Prisen paa Penge som med Prisen paa mange andre Ting — man kan ønske og haabe, men faa noget virkeliggjort, naar Markedet i det hele taget ikke betinger det, er langt sværere.

Det ærede Medlem Hr. Krag gjorde nogle Bemærkninger til Lovforslaget og nærede Frygt for, at man med en Lov som den foreslaaede vilde gøre et saa stort Indgreb over for disse Laanevilkaar, at det vilde blive vanskeligt for dem, som skulde have Laan i fast Ejendom, at opnaa Laan. Det er ganske sikkert rigtigt, at her er to Synspunkter: man maa søge at lempe Laanevilkaarene saa meget som muligt for den paa-gældende, uden samtidig at afskære ham fra at faa Laan. Det er netop den Grænse, man skal søge at naa frem til, og jeg skal være meget villig til i et Udvalg at drøfte, hvor langt man her kan gaa.

Jeg vil imidlertid gerne sige til det ærede Medlem, at jeg ikke deler hans Opfattelse af, at den Renteudvikling og de Laaneforhold, der er opstaaet under den gamle Rentebevillingslov, kan siges at være tilfredsstillende. Angaaende Rentebevillingerne, hvor man fastsætter en vis Rente, har jeg forstaaet det saadan, at de fleste er enige om, at der med Hensyn til Udlaan er mange Ting at tage i Betragtning, foruden selve Renten ogsaa Sikkerheden og alt det, som er nævnt i § 1, og maaske meget andet. Men naar man fastsætter en bestemt Rentեսats, maa den i Almindelighed være saadan, at den nogenlunde dækker det mest ugunstige Tilfælde, hvis man ikke vil give los paa et andet Punkt, nemlig med